

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Betlém Praha, s.r.o.**, se sídlem Saská 3/520, Praha 1, zastoupen JUDr. Ing. Janem Matysem, advokátem se sídlem Spálená 10, Praha1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MHMP 752959/2008/DOP ze dne 27. 11. 2008,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí, kterým žalovaný v odvolacím řízení změnil výrok rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru dopravy, č.j. ÚMČP1 099607/2008/ODOP/Z-92/Kr ze dne 17. 9. 2008 tak, že po změně zní:

„Betlém Praha, s.r.o. se sídlem Praha 1, Malá Strana, Saská 520/3, IČ 251 16 398 se ukládá pokuta podle ust. § 42b odst. 5 písm. a) zákona č. 13/1997, o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 50 000,- Kč.

V ostatních částech zůstává napadené rozhodnutí č.j. ÚMČP1 099607/2008/ODOP/Z-92/Kr ze dne 17. 9. 2008 nezměněno.“

Žalovaný odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že pokuta byla uložena původně ve výši 150 000,- Kč, a to podle ust. § 42b odst. 5 písm. a) za nepovolené zvláštní užívání komunikace Saská č. 3/520 před restaurací „Casanova“ v Praze 1 realizované umístěním restaurační předzahrádky v období od 14. 5. 2008 do 24. 5. 2008 a dále umístěním reklamní upoutávky o velikosti cca 2m², zeleně cca 2 m² a materiálu pro stavbu předzahrádky o velikosti 2 m². Odvolací orgán konstatoval, že k nedovolenému záboru došlo a že zákon byl porušen, avšak že je na místě pokutu snížit k dolní hranici zákonné sazby.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, a proto nemohly rozhodnout náležitě po stránce právní, dále že zástupce žalobce byl slyšen bez tlumočníka, že podle názoru žalobce žádný správní delikt spáchán nebyl a že správní orgán porušil procesní práva žalobce tím, že ve věci neprovedl ústní jednání.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl argumenty žalobce a odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Při jednání dne 17. ledna 2013 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud především konstatoval, že přezkoumal napadené rozhodnutí na základě těch žalobních bodů, které byly uplatněny v podané žalobě, a k argumentům vzneseným později nepřihlížel.

Žalobce především namítl, že správní orgány nezjistily odpovídajícím způsobem skutkový stav, a proto nemohly rozhodnout odpovídajícím způsobem po stránce právní. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce správním orgánům vytýkal, že nikdy nebylo provedeno řádné úřední přeměření odbornou firmou tak, aby bylo hodnověrně doloženo, že se skutečně jednalo o zábor veřejného prostranství větší než ten, co byl povolen.

Ze správního spisu je zřejmé, že rozhodnutím Úřadu městské části Praha 1, odboru dopravy, č.j. UMCP1 048092/08/349/ODOP/ST ze dne 26. 5. 2008 bylo žalobci povoleno zvláštní užívání místní komunikace v Praze 1, Saská č. 3, č.p. 520 formou předzahrádky před provozovnou Casanova v době od 26. 5. 2008 do 15. 9. 2008 o ploše 45 m². Ve spise je založen inspekční záznam pořízený správním orgánem I. stupně dne 20. 6. 2008, podle něhož bylo za účasti zástupce žalobce pana B. zjištěno, že tvar předzahrádky neodpovídá vydanému rozhodnutí, že její rozměr činí celkem 52 m², a že ani zeleň v počtu 4 kusů, ani reklamní tabule nejsou povoleny. Shodná zjištění jsou zachycena v úředním záznamu ze dne 23. 6. 2008. Tyto skutečnosti pak byly konstatovány v oznámení správního orgánu I. stupně ze dne 9. 7. 2008 o zahájení správního řízení o porušení zákona č. 13/1997 Sb. Žalobce jako účastník řízení byl o podstatě porušení zákona opětovně vyrozuměn při ústním jednání dne 3. 9. 2008, o němž byl pořízen protokol, jenž je založen ve správním spise. Z tohoto protokolu je zřejmé, že zástupce žalobce pan M. B. byl seznámen se zjištěními správního orgánu I. stupně, a to včetně pořízené fotodokumentace. Na toto seznámení reagoval vyjádřením, v němž uvedl, že si je vědom toho, že jednáním žalobce byl porušen zákon č. 13/1997 Sb., vyložil důvody, proč k tomu došlo a zdůraznil, že nešlo o jednání úmyslné.

Soud dospěl k závěru, že tato žalobní námitka není důvodná. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce byl od počátku správního řízení informován správním orgánem I. stupně o tom, jaká skutková zjištění tento správní orgán na předmětném místě učinila a jaké důsledky z toho podle jeho názoru vyplývají. Žalobce žádné ze zjištění skutkového stavu při jednání se správním orgánem I. stupně nevyvracel, ba ani nezpochybňoval, naopak výslovně připustil, že k pochybení z jeho strany došlo. Při jednání tedy žalobce nenapadl ani správnost měření plochy nedovoleného záboru, ani pořízenou fotodokumentaci. První výhradu vůči správnosti skutkových zjištění vznesl žalobce až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak ani v něm neuvedl nic konkrétního o tom, v jakém smyslu či směru by měla být skutková zjištění správního orgánu nesprávná, nepřesná či neúplná, tedy například že by rozsah nepovoleného záboru nebyl tak velký, jak tvrdí správní orgán či že by určitá skutečnost, kladená žalobci k tíži, vůbec nebyla dána.

Soud proto konstatoval, že skutková zjištění, jež jsou podkladem pro rozhodnutí, byla učiněna dostatečně spolehlivým způsobem, proti němuž žalobce nic konkrétního v průběhu správního řízení nenamítal, a žalobce od počátku tato skutková zjištění akceptoval, ač měl možnost je okamžitě zpochybnit či odmítnout. Přesnost, s jakou byla změřena výměra záboru, pak zcela dostačuje ke spolehlivému závěru, že k záboru došlo.

Dále soud neshledal důvodnou námitku, podle níž byl zástupce žalobce slyšen bez tlumočníka, takže nebylo respektováno jeho právo využít mateřského jazyka, a proto nelze akceptovat žádné jeho prohlášení, jímž by cokoliv uznal, jelikož mu nemuselo a také nemohlo být zřejmé, o co se jedná.

Z obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 3. 9. 2008 je zřejmé, že správní orgán I. stupně jednal se zástupcem žalobce, panem M. B., aniž by vyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že pan B. rozumí obsahu jednání, chápe jeho předmět a účel a s plnou vážností se k jeho předmětu vyjadřuje. Pokud by měl zástupce žalobce za to, že z důvodu nedostatečné znalosti českého jazyka není schopen se takového jednání účastnit bez

tlumočníka, měl možnost takovou skutečnost uvést a trvat na přítomnosti tlumočníka, a v negativním případě mohl jednání odmítnout. Z obsahu správního spisu však nevyplývá nic, co by zakládalo podezření na to, že pan M. B. nebyl schopen jednat v českém jazyce a že by tedy byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech. Ostatně, nic takového žalobce neuvedl ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde měl možnost vznést všechny výhrady vůči postupu správního orgánu I. stupně.

Soud rovněž neshledal důvodnou žalobní námitku, v níž žalobce vytýkal, že požadoval, aby mohl být přítomen u odvolacího jednání, avšak že žalovaný nevyhověl jeho návrhu vést odvolací jednání za účast žalobce, čímž porušil žalobcova procesní práva.

Zde soud konstatuje, že správní řízení se zásadně vede v písemné formě, jak vyplývá z ust. § 15 odst. 1 správního řádu. Jinou než písemnou formou se provádějí jen ty úkony, u nichž to stanoví zákon nebo u kterých to vyplývá z povahy věci. Jak je zřejmé ze správního spisu, ústní jednání bylo vedeno před správním orgánem I. stupně, a žalobce se tohoto jednání zúčastnil. Vzhledem k tomu, že v řízení před odvolacím orgánem nebylo třeba provést žádný úkon, který by si vyžadoval jinou než písemnou formou, a žádný takový úkon ani proveden nebyl, odvolací správní orgán nebyl povinen ústní jednání nařídit. Pak ovšem nelze správnímu orgánu vytýkat, že by porušil procesní práva žalobce, jestliže rozhodl bez ústního jednání.

Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku vůči tomu, že se žalovaný nezabýval všemi argumenty uplatněnými žalobcem v odvolání, když nelze za dostatečné považovat skutečnost, že odvolací orgán podstatně snížil uloženou sankci. Zde nezbyvá než konstatovat, že žalobce uplatnil v odvolání několik námitek, které se vesměs míjejí s podstatou posuzovaného správního deliktu. Zejména žalobcovy úvahy o tom, jakou úlohu hrála zeleň v květináčích z hlediska zachování životního prostředí, a zda tato záležitost mohla být řešena občansky vstřícně, jakož i poukazování na to, že zábor formou předzahrádky byl žalobci povolován v minulých letech opakovaně a dále že možnost úpravy parametrů zařízení z hlediska rozměrového i tvarového jsou limitovány, jsou spekulacemi, jež nesouvisejí s podstatou věci, tedy se skutečností nedovoleného záboru veřejného prostranství. Žádná z těchto skutečností nemohla nijak ovlivnit odpovědnost žalobce za porušení zákona č. 13/1997 Sb., jak je konstatováno v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, a žalovaný tedy nemohl žalobce této odpovědnosti zprostit. Jediné, co mohl odvolací správní orgán ve věci učinit, bylo ve smyslu ust. § 43 odst. 2 tohoto zákona znovu posoudit závažnost správního deliktu, zejména přihlédnout ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Právě toto pak odvolací orgán v rámci své pravomoci učinil a prvostupňové rozhodnutí změnil ohledně výše uložené sankce ve prospěch žalobce. Za tohoto stavu věci nelze konstatovat, že by žalovaný porušil procesní předpis tak, že by tím zkrátil žalobce na jeho právech.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. ledna 2013

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu